

Λ Φ Ι Θ Ρ Ω Σ Ι Ο

Σοί τῷ ἀκτίστῳ καί ἀειλαμπεῖ
τριφύτῳ θείῳ Φωτῇ,
παρ' οὗ πᾶν φῶς,
παρ' ᾧ πᾶν φῶς, σκότος
τῷ ἐν ὄρει Θαβωρίῳ
θεοπροπῶς ἐκλάμψαντι
καί πάντων τῶν ἐνθέως
κεκαθαρμένων

ψυχῆν καί σῶμα καταυγάσαντι,
ταύτην τήν μέλιτος μέν γλυκίονα
πάντῃ δέ πενιχράν
ἀκαλλῆ τε καί οἰκτρᾶν
ἡμῶν ἐνασχόλησιν ἀφιερῶμεν,
πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν
σοί τῷ Φωτοδότῃ παρατιθέμενοι.

Ἡ Θέα τοῦ φωτός

ΟΤΑΝ ὁ ὄσιος Συμεών ὁ Νέος
Θεολόγος μιλάει γιά τό θεῖο φῶς, μιά
καί μόνη εἶναι ἡ πραγματικότητα τήν
ὁποία περιγράφει: Τό φῶς εἶναι προ-
πάντων ὁ Θεός, ἡ Ἁγία Τριάδα, φῶς ἀπλό
καί ἀνέκφραστο. Μᾶλλον ὁ Θεός εἶναι
ὑπερ-φῶς, εἶναι δηλαδή πάνω καί πέρα
ἀπό κάθε ἄλλο φῶς. Αὐτό τό θεῖο φῶς
εἶναι ἀκόμη ἡ δόξα καί οἱ ἀκτιστες θεῖες
ἐνέργειες τοῦ Θεοῦ Πατρός καί τοῦ
Λόγου καί τοῦ Πνεύματος, κι ἐπίσης ἡ
χάρη πού ταυτίζεται κάποτε μέ τό Ἅγιο
Πνεῦμα. Εἶναι ὅλα τά δῶρα τῆς χάριτος

τοῦ Θεοῦ καί ἡ χαρισματική ζωή, πού προσφέρεται σ' ὅσοις τηροῦν τίς ἐντολές του. Ἡ ἀπλή ὁμως τήρηση τῶν ἐντολῶν καί οἱ ἀσκητικές ἀρετές δέν εἶναι τό φῶς, ἀλλά τά σβησμένα κάρβουνα, πού ἀνάβει ἡ θεία χάρις. Αὐτό τό θεῖο φῶς ἀποκαλύπτεται στοῖς ἀνθρώπους καί μιλάει σ' ὅποιον φανερώνεται. Πρέπει νά τό δεῖ κάποιος ἀπ' αὐτήν ἐδῶ τήν ζωή, γιά νά μπορέσει νά τό δεῖ καί στόν μέλλοντα αἰῶνα ὅποιος δέν τό δεῖ ἐδῶ, δέν θά δεῖ οὔτε τόν Χριστό στήν αἰωνιότητα. Μειριάζεται ὁμως ἡ ἀποψη αὐτή ἀπό τόν ὅσιο Συμεών, μέ τήν διευκρίνιση ὅτι καί μόνη ἡ ἐπιθυμία νά δεῖ κάποιος τό θεῖο φῶς ἐδῶ στήν γῆ, θά τόν ἀξιώσει νά τό δεῖ στήν Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν.

Τό θεῖο φῶς εἶναι πνευματικό, ἄυλο, διαφορετικό καί ἀσυγκρίτως λαμπρό-

τερο ἀπό τό φῶς τοῦ ἡλίου καί τῶν ἀστέρων. Τήν ἡμέρα τῆς Κρίσεως ὁ Χριστός μ' αὐτό τό φῶς θά λάμψει καί μέ τήν λάμψη του θά ἐξαφανίσει τό φῶς τοῦ ἡλίου αὐτό τό φῶς μόνο οἱ δίκαιοι θά μπορέσουν νά τό δοῦν. "Όταν ἀποκαλύπτεται σ' αὐτήν ἐδῶ τήν ζωή, παρουσιάζεται στήν ἀρχή ἀπό μακριά σάν ἕνας μέγανος ἡλιος, πού μετά πλησιάζει καί εἰσέρχεται στήν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ὅπου συνεχίζει νά λάμπει. "Όταν τό βλέπει ὁ θεῖος Συμεών, αὐτό φωτίζει τό μέρος ὅπου ἐκεῖνος βρίσκεται. Τόν πλησιάζει σάν φωτεινό σύννεφο κι ἐκεῖνος προσπαθεῖ νά τό πιάσει μέσα στίς παλάμες τῶν χειρῶν του τό φῶς ὁμως γλιστράει καί φεύγει. Στίς πρῶτες του ἐμφανίσεις τό φῶς δέν ἀποκαλύπτει τήν ταυτότητά του ἀργό-

τερα φανερώνεται πῶς εἶναι ὁ Θεός Πα-
τέρας, ὁ Χριστός καί τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.
Κυρίως ὅμως εἶναι τὸ φῶς τοῦ Χριστοῦ,
πού προξενεῖ ἀπέραντη χαρά κι ἀνέκ-
φραστη εὐφροσύνη· ἡ ψυχὴ πλημμυ-
ρίζει ἀπ' αὐτό, ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος
γίνονται φωτεινά καί ὁ ἄνθρωπος με-
ταμορφώνεται. Ἡ ἀναχώρησις ὅμως ἢ
καί ἡ ἀπομάκρυνσις, ἔστω, τοῦ φωτός -
γιατί συνήθως αὐτὴ ἡ θεωρία δέν
διαρκεῖ πολὺ - προκαλοῦν πόνο καί
θλίψιν ἀφόρητη. Γιὰ νὰ ξαναποκτήσει
πάλι τὸ φῶς κάποιος, ὅταν τὸ χάσει,
πρέπει ν' ἀγωνισθεῖ μέ ζῆλο. Πρόκειται
γιὰ μιὰ συνεχῆ καί δραματικὴ πάλη. Ὁ
ὅσιος Συμεὼν ἱκετεύει ἀπειρες φορές
τόν Θεό νὰ λάμψει πάλι σ' αὐτόν τὸ
θεῖο φῶς.

ΕΥΧΑΙ

Ἀδελφοί καί πατέρες,
οἱ μεμολυσμένοι καθάρθητε,
οἱ κεκαθαρμένοι φωτίσθητε,
οἱ πεφωτισμένοι λαμπρύνθητε,
οἱ λελαμπρυσμένοι θεύθητε
εὐχαῖς καί προσβείαις
τοῦ θείου ἐλλάμψου λελαμπρυσμένου
καί χάριτι θεία τεθρωμένου
παμφύτου Πατρὸς ἡμῶν
καί μεσίτου διαπύρου πρὸς Κύριον,
ὁσίου Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου.

Ὁ ΘΕΟΣ Εἶναι φῶς

ΕΜΕΙΣ ΜΑΡΤΥΡΟΥΜΕ ὅτι ὁ Θεός εἶναι φῶς, κι ὅσοι καταξιώθηκαν νά τόν δοῦν, ὅλοι τόν εἶδαν ὡς φῶς· κι ὅσοι τόν ἔλαβαν, τόν ἔλαβαν ὡς φῶς, γιατί πρὶν ἀπ' αὐτόν προπορεύεται τό φῶς τῆς δόξης του. Χωρίς φῶς εἶναι ἀδύνατον νά φανερωθεῖ ὁ Θεός· ὅσοι δέν εἶδαν τό φῶς του, δέν εἶδαν οὔτε Ἐκεῖνον, γιατί Ἐκεῖνος εἶναι τό φῶς, καί αὐτοί πού δέν ἔλαβαν τό φῶς, δέν ἔλαβαν ἀκόμη τήν χάρη. Ἐκεῖνοι πού ἔλαβαν τήν χάρη, ἔλαβαν φῶς Θεοῦ καί Θεό, καθὼς εἶπε τό φῶς, ὁ Χριστός: ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω (θα κατοικήσω καί θά περιπατήσω μέσα τους).

ΜΟΝΟΣ ΜΕ ΜΟΝΟ ΤΟ ΦῶΣ

ΜΕΣ' στό κελλί μου ἀφήστε με
κλεισμένος νάμαι μόνος,
μέ τόν φιλόδηρο Θεό
τόν μόνο ἀφήστε νάμαι.
Πάτε μακριά, πολύ μακριά
κι ἄστε με νά πεθάνω
μόνος ἐγώ ἐνώπιον
τοῦ πλάστου καί Θεοῦ μου.
Κανείς τή θύρα μου δικός
ἤ φίλος νά μήν κρούσει
κανένας λόγο ἄς μή μοῦ πεῖ
καί στό κελλί μήν ἔρθει·
κανείς μή σύρει μου τόν νοῦ
καί μήν τόν ἀποσπάσει
ἀπό τή θέα τοῦ καλοῦ
κι ὠραίου μου Δεσπότη.

Μή μοῦ τροφή δώσει κανείς,
μή πιτό μοῦ προσφέρει!
Μά καί τοῦ κόσμου αὐτοῦ τό φῶς
δέν θέλω πιά νά βλέπω
οὔτε τόν ἥλιο αὐτόν ἐδῶ,
οὔτε ὅσα εἶναι στόν κόσμο·
βλέπω ἐγώ τόν Δεσπότη μου,
βλέπω τόν Βασιλέα·
αὐτόν πού πράγματι εἶναι φῶς
καί κάθε φωτός κτίστης.
Βλέπω τήν ἀναρχήν ἀρχή,
πού ὅλα ἀπ' αὐτήν προῆλθαν.

(Ἀπό τόν Ὕμνο ΚΗ).

Πῶς θά γίνεις κοινωνός τοῦ θείου φωτός

Ο ΤΥΦΛΟΣ πού θ' ἀναβλέπει,
τό φῶς πρῶτα ἀπ' ὄλα βλέπει
κι ἔπειτα τήν κτίσιν ὄλη,
πού ἔναι μέσ' στό φῶς, τί θαῦμα!
Ἔτσι κι ὅποιος στήν ψυχή του
λαμπρυνθεῖ μέ πνεῦμα θεῖο,
τοῦ φωτός εὐθύς θά γίνει
κοινωνός, καί φῶς θά βλέπει·
φῶς Θεοῦ, τόν Θεό πάντως·
πού ὅσους μέ τήν ἑλλαμψή του
θά φωτίσει, σ' αὐτούς δίνει
καί τή χάρη γιά νά βλέπουν

ὄσα μέσ' στό φῶς ὑπάρχουν.

Ἐναλόγως τῆς ἀγάπης,
κι ἂν τηροῦν τίς ἐντολές του,
τούς φωτίζει καί μυοῦνται
βλέποντας τῶν ἀποκρύφων
θειῶν μυστηρίων τό βάθος.

(Ἀπό τόν Ἕμνο ΚΘ')

Τί λογῆς εἶναι τό θεῖο φῶς

ΟΝΤΩΣ τό θεῖο πῦρ ὑπάρχει,
πού μᾶς εἶπεν ὁ Δεσπότης
πώς ἤρθε στή γῆ νά βάλει.

Σέ ποιάν ὁμῶς γῆ; γιά πές μου!
πάντως στούς ἀνθρώπους ὅλους
πού τά γῆινα λαχταρᾶνε·
τοῦτο ἤθελε καί θέλει

σ' ὅλους ἀναιμμένο νᾶναι.

Ἄκουσε καί μάθε, τέκνο,
θειῶν μυστηρίων βάθος!

Τοῦτο δά τό πῦρ τό θεῖο
τί λογῆς θαρρεῖς πώς εἶναι;

Ὅρατό ἢ κτιστό εἶναι τάχα,
ἢ νομίζεις πώς τ' ἀγγίζεις;

Ἄχι δά! γιατί μνημένος
εἶσαι στό τοιοῦτο θαῦμα,

καί πολύ καλά τό ξέρεις
πώς δέν τό χωράει ὁ νοῦς μας·

ἄκτιστό ἔναι, μά καί ἄυλο
καί ἀναλλοίωτο τελείως,

εἶναι ἀόρατο βεβαίως
καί ἔξω πάντων τῶν κτισμάτων,
ὄρατῶν καί ἀόρατων
ἐπιγείων καί οὐρανίων.

(Ἀπό τόν "Ἕμνο Α')

ΥΠΕΡΦΩΤΟΣ, ΥΠΕΡΛΑΜΠΡΟΣ

ΟΚΤΙΣΤΗΣ ἀπό κάθε φῶς
ἔξω καί πέρα ὑπάρχει,
ὑπέρφωτος, ὑπέρλαμπρος,
ἄστεκτος μέσ' στήν κτίση.
Καθώς τοῦ ἡλίου λάμποντος
δέν φαίνονται τ' ἀστέρια,
ἔτσι, τοῦ ἡλίου ὁ Κύριος
νά λάμψει ἂν θελήσει,
κανεῖς θνητός δέν θά ὑπομεί-
νει τήν ἀνατολή του.

(Ἀπό τόν "Ἕμνο ΛΗ')

Ὁ ἄρχοντας τοῦ σκότους
καὶ τὸ φῶς τῶν ἁγίων ἀρετῶν

Ο ΑΡΧΟΝΤΑΣ πού ἐξέπεσε,
μόλις τὸ φῶς στερήθη,
στό σκότος εὐθύς βρέθηκε
κι εἶναι μ' ὄλους ἐκείνους
πού ἔπεσαν ἀπ' τὸν οὐρανὸ
μαζὶ του στό σκοτάδι·
καὶ τώρα βασιλεύει ἐκεῖ
σ' ὄσους βαθεῖά στον ἄδη
ταλαίπωρους ἀμαρτωλούς,
ἀνθρώπους καὶ διαβόλους
φυλακισμένοι βρίσκονται
σ' ἀτέλειωτους αἰῶνες.
Κάθε ψυχὴ ὅμως πού τὸ φῶς
τὸ θεῖο καθάρια βλέπει,
ἀπ' ὅπου αὐτὸς ἐξέπεσε,
καταφρονεῖ τὸν πλάνο

καὶ λάμποντας ἀπὸ τὸ φῶς
τὸ ἀπρόσιτο καὶ μέγα
καταπατεῖ τὸν ἄρχοντα
τοῦ σκότους σάν τὰ φύλλα,
πού ἀπὸ ψηλὸ-ψηλὸ δεντρὶ
κάτω στὴ γῆ ἔχουν πέσει.
Μά σάν ἀκοῦς φῶς, πρόσεχε
γιὰ ποιὸ φῶς σοῦ μιλάω!
Μὴ φανταστεῖς πὼς γιὰ τὸ φῶς
σοῦ λέω τοῦ ἡλίου τούτου·
μήτε τῆς μέρας, ἄπαγε,
ἢ γιὰ τὸ φῶς τοῦ λύχνου,
μά οὔτε τῶν ἀστρῶν τῶν πολλῶν
ἢ ἀκόμη τῆς σελήνης.
Γιατί τὰ φῶτα τὰ αἰσθητὰ
μάτια αἰσθητὰ φωτίζουν
καὶ βλέπουν μόνο τὰ αἰσθητὰ,
μά τὰ νοητὰ καθόλου.

Σ' ἔχω στήν ἀγκάλη μου
λαμπρό μαργαριτάρι

ΚΑΝ ΗΛΙΟ Θεέ μου σέ θωρῶ
καί σάν ἄστρο σέ βλέπω
καί σ' ἔχω στήν ἀγκάλη μου
λαμπρό μαργαριτάρι
καί σάν λαμπάδα βλέπω σε
ἐντός σκεύους ἀναμμένη.
Ἄφοῦ ὅμως δέν πλατύνεσαι
κι οὔτε ὄλον φῶς μέ κάνεις,
οὔτε ὄλος φανερώνεσαι
ποιός καί πόσος ὑπάρχεις,
σέ, τήν ζωή μου, ὀλότελα
νομίζω πῶς δέν σ' ἔχω
γι' αὐτό θρηνηῶ σάν τόν φτωχό,
πού κάποτε ἦταν πλούσιος.

(Ἀπό τόν Ὑμνο ΜΒ)

Ὁ Πλάστης μέσα
στήν καρδιά

ΤΟΝ ΗΛΙΟ τοῦτο πού ὄλοι μας
τόν βλέπουμε νά λάμπει,
ἂν στήν καρδιά του ὁ ἄνθρωπος
τόν ἔβλεπε νά μπαίνει
κι ὄλος ἐκεῖ νά κατοικεῖ
κι ὄλος ἐκεῖ νά φέγγει,
δέν θά γινόταν σά νεκρός
ἀπό τό θαῦμα τοῦτο;
Κι ὅσοι πάλι τόν ἔβλεπαν,
δέν θά θαυμάζανε ὄλοι;
Μά ὅποιος τόν πλάστη Του θά δεῖ
νά λάμπει σάν ἀστέρι,
μέσ' στήν καρδιά του νά ἐνεργεῖ
καί νά λαλεῖ μαζί Του,
βλέποντας πῶς δέν θά ἐκπλαγεῖ,
μά καί πῶς δέν θά φριξεῖ
καί πῶς αὐτόν πού τήν ζωή δίνει,
δέν θ' ἀγαπήσει;

(Ἀπό τόν Ὑμνο Η')

Λάμψε πió πολύ
τό άπρόσιτο φώς σου

Ω ΦΙΛΟΙΚΤΙΡΜΟΝ Θεέ μου,
πλαστουργέ μου,
λάμψε μου πió πολύ
τ' άπρόσιτο φώς σου,
γιά νά μοϋ γεμίσεις
τήν καρδιά μέ χάρη!
Ναί, μήν όργισθείς
καί μή μέ έγκαταλείψεις,
μά καταύγασε τήν ψυχή μου
μέ τό φώς σου.

(Άπό τόν "Ύμνο ΜΕ')

Τό άνέκφραστο κάλλος
τοϋ προσώπου σου

Μ ΑΖΙ ΣΟΥ νάμαι άξιώθηκα,
νά χαίρομαι μαζί σου,
νά βλέπω τήν άσύγκριτη
τοϋ προσώπου σου δόξα
καί τοϋ άπρόσιτου σου φωτός
τή λάμψη νά χορταίνω,
νά χαίρομαι, νά εύφραίνομαι
τήν άρρητη εύφροσύνη.
Κατατρυφώντας στοϋ φωτός
τήν εύωχίαν εκείνη
σκιρτούσα καί έχαιρα μέ σέ
τόν ποιητή καί πλάστη,
τό κάλλος τοϋ προσώπου σου
τό άνέκφραστο έννοώντας.

(Άπό τόν "Ύμνο ΜΘ')

Φῶς ἄχραντο

ΠΩΣ μοῦ λαμπρύνεις τήν ψυχή
τήν κατασπιλωμένη
καί πῶς τήν κατασταίνεις φῶς
ἄχραντο, μά καί θεῖο;
Πῶς λαμπερά τά χέρια μου
τ' ἁμαρτωλά τά κάνεις,
πού μέ ἁμαρτίες καί μολυσμούς
τάχω καταμολύνει;

(Ἀπό τόν Ὕμνο ΙΘ')

Τό φῶς διώχνει ὅλα τ' ἄλγεινά

ΤΟ ΦΩΣ σου περιλάμποντας
μέ ζωογονεῖ, Χριστέ μου,
γιατί κι ἂν νόσος, Δέσποτα,
κι ἂν θλίψεις μά καί λύπες
κι ἂν τά δεσμά κι ἂν ὁ λιμός
κι ἂν φυλακή, μ' ἀκόμη
κι ἂν μέ βαστοῦν δεινότερα,
πικρά, ἄλγεινά, Χριστέ μου,
σάν τό σκοτάδι, λάμποντας,
τά διώχνει ὅλα τό φῶς σου.

(Ἀπό τόν Ὕμνο ΟΔ')

ΣΑΝ ΗΛΙΟΣ ΠΟΥ ΜΕΣΟΥΡΑΝΕΙ

ΜΕΣ' στην ταλαιπωρη καρδιά
φώς ανατέλλει θείο,
σάν ήλιος πού μεσουρανεῖ
ἢ σάν δίσκος ήλιου,
πού φαίνεται σφαιροειδής
καί φωτοειδής σάν φλόγα.

(Από τόν "Υμνο Α')

"ΑΣΤΡΟ ΠΟΥ ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ

ΑΠΟ ΜΑΚΡΙΑ μου φαίνεσαι
σάν ἄστρο πού ανατέλλει
σιγά-σιγά πλατύνεσαι

(ὄχι πάσχοντας τοῦτο,
ἀλλά τόν νοῦ τοῦ δούλου σου
διανοίγοντας νά βλέπει).

Σέ λίγο φέγγεις πιά λαμπρά
σάν ήλιος· κι ὅσο φεύγει

τό σκότος κι ἀφανίζεται,
πώς ἔρχεσαι λογιάζω,
σύ πού εἶσαι πανταχοῦ παρών
καί πού πληροῖς τά πάντα.

"Όταν πιά ὀλόκληρο σάν πρῖν,
Σωτήρα, μέ κυκλώσεις,
ὅταν ὄλον σκεπάσεις με
κι ὄλον μέ περιζώσεις,
λεύτερος εἶμαι ἀπ' τά κακά,
λυτρώνομαι ἀπ' τό σκότος,
τούς πειρασμούς, τά πάθη μου
κι ὄλους τούς λογισμούς μου·
γεμίζω μέ χρηστότητα,
γεμίζω μ' εὐφροσύνη
καί πλημμυρίζω ἀπό χαρά
κι ἄφατη χαρμοσύνη.

(Από τόν "Υμνο ΝΑ')

ΜΠΑΪΝΕΙΣ ΚΑΙ ΛΑΜΠΕΙΣ ΕΝΤΟΣ ΜΟΥ

ΠΟΥΘΕ ήρθες και πώς μπαίνεις
μέσ' στα ένδοτερα της κέλλας
της τριγύρω ασφαλισμένης;

Τί παράξενο στ' αλήθεια
πού στο νοῦ μου δέ χωράει!

Μά και τό νά μπεις εντός μου
ὄλος αἴφνης και νά λάμπεις,
και φωτολαμπής νά γίνεις
σάν λαμπρό φῶς της σελήνης,
μέ τοῦτο ἄφωνο μ' ἀφίνεις
και ἔξω ἀπό τόν νοῦ μέ βγάζεις.

(Από τόν "Ἦμνο ΚΘ')

Οἱ ἀρετές θεῖο φῶς

ΚΑΘΕ ἄσκηση πνευματική
μά και ὄλες μας οἱ πράξεις
ἐπιτελοῦνται ἀπ' τοῦς πιστοῦς
γιά νά μετάσχουμε ὄλοι
στό θεῖο και ἅγιο τοῦτο φῶς
σάν μιά σθηστή λαμπάδα,
και τότε φωτιζόμενες
οἱ ἀρετές, ἐφ' ὅσον
μέ θεῖο φῶς ἐνώθηκαν,
φῶς και αὐτές καλοῦνται,
μᾶλλον ἔγιναν θεῖο φῶς,
ἀφοῦ μ' αὐτό ἐνωθῆκαν.
Ἔτσι φωτίζουν τήν ψυχή
μά και τό γήινο σῶμα
λαμπρύνοντας ἀληθινά
ἐμᾶς τοῦς ἴδιους πρώτα
και ἔπειτα ὄλους τοῦς λοιπούς
πού στο σκοτάδι ζοῦνε.

(Από τόν "Ἦμνο Α

Φῶς Γαληνό

ΜΕΣΑ ΜΟΥ τό φῶς
φέγγει σάν τήν λαμπάδα
κι ἀπ' τοῦς οὐρανοῦς
ἀσύλληπτα πιό πάνω
ἢ μᾶλλον πρῶτα
στοῦς οὐρανοῦς ἀστράφτει,
μά πολύ ἀμυδρά
κι ἀόρατα τό βλέπω.
Ἄν ὁμως ἐγώ
μέ θέρμη τό ποδήσω
καί μ' ἐπιμονή
μεγάλη τό ζητήσω,
ἢ τρανότερα στά οὐράνια
περιλάμπει
ἢ φαίνεται εὐθύς
ὄλο τό φῶς ἐντός μου,
φῶς σφαιροειδές,
γαληνό μά καί θεῖο.

(Ἀπό τόν "Ἕμνο Ν')

Τό φῶς ἀπ' ὄλα τά αἰσθητά
τελειῶς μ' ἀποχωρίζει

ΠΑΛΙ φεγγοβολάει τό φῶς,
πάλι λαμπρό τό βλέπω
καί πάλι ἀπ' ὄλα τά ὄρατά
τελειῶς μ' ἀποχωρίζει,
ἀλλά κι ἀπ' ὄλα τά αἰσθητά
τοῦ κόσμου ἔξω μέ βγάζει.

(Ἀπό τόν "Ἕμνο Μ')

